

Markus 9:2-13

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Geen alledaags tafereel: Jezus op een hoge berg; zijn gedaante die veranderde, zijn kleding schitterend hel wit, en dan die topconferentie van de grote drie, Jezus met Mozes en Elia.

En dan de wolk waaruit de hemelse stem klonk: 'Deze is mijn Zoon, de Geliefde, hoort naar Hem'.

Drie discipelen zijn erbij, Petrus, Jacobus en Johannes, de intimi, ze zijn als eerste geroepen, ze zijn bij de opwekking van het dochtertje van Jairus; ze zijn de opstandingsdeskundigen, maar in de Hof van Gethsemane slapen ze als ossen en ze begrijpen ook niet wat er gebeurt op deze hoge berg.

Hoge berg, je spitst je oren, want was het niet op de Sinaiï, de Horeb, dat God Zich openbaarde aan Mozes, aan Elia?

Is een berg in de Bijbel niet de plek van eenzaamheid, van gebed en is de vlakte niet de plek van de gemeenzaamheid en van de actie?

En horen die niet sterk met elkaar verbonden te zijn?

Wat hier op deze hoge berg gebeurt lijkt als een hemelse bevestiging van de belijdenis van Petrus: 'U bent de Christus', had hij gezegd.

En hier wordt het eens van een heel andere kant gezegd dat Jezus de Christus is: God Zelf stelt zich achter zijn Messias.

Op deze hoge berg lijkt het al even Pasen te worden, een voorschotje op de Opstanding.

Een geweldig moment moet het geweest zijn: Jezus op zijn hoogtepunt, zijn toppunt. Is het vreemd, dat Petrus deze gebeurtenis heeft willen vereeuwigen?

'Meester, het is goed, dat wij hier zijn, laten wij drie tenten opslaan, drie loofhutten, drie kapellen, voor U één, voor Mozes één en voor Elia één'.

Herkennen wij Petrus?

Heb ik niet vaak de neiging om de hoogtepunten van mijn leven, de geestelijke hoogtepunten, de glorieuze momenten vast te leggen? Die gebedsverhoring, die intense gemeenschap, die lichtervaring tijdens je ziekte.

Een dichter heeft eens geschreven: 'Ik zou tot het ogenblik willen zeggen: blijf toch, want je bent zo mooi'.

Want er zijn van die momenten waarop je het even ziet, even intens geluk, even iets van Gods macht, even iets van de hemel op aarde.

Vlakbij de stad Nazaret in het land Israël ligt de berg Tabor, een berg van 562 m. hoog, waarvan je de top via een smalle kronkelweg kunt bereiken

Wie moeite doet om die top te bereiken wordt wel beloond; je hebt daar niet alleen een mooi uitzicht en je kunt er niet alleen van de rust genieten, maar je kunt er ook een mooie Franciscaanse basiliek bewonderen, zo'n tent, zo'n kapel die Petrus heeft willen opzetten.

De Berg Tabor wordt ook wel de berg van de transfiguratie, gedaanteverwisseling, genoemd, want hier moet het gebeurd zijn volgens de traditie, maar het is de vraag. In elk geval heeft men iets willen vasthouden van dat 'heilige moment'.

In de oosters-orthodoxe traditie spreekt men wel over 'het Tabor-licht', het paaslicht, dat heel deze schepping verheerlijkt tot in het materiële toe.

Hoogtepunten vastleggen en vereeuwigen, is dat niet veel gedaan?

Het Heilige Land met de vele Heilige plaatsen...

De neiging tot het bouwen van Heilige plaatsen is er al vroeg in de geschiedenis geweest; men wilde die bijzondere momenten van Gods nabijheid vasthouden, conserveren.

Op zich begrijpelijk, want zelf doe ik ook de ervaring op, dat als ik zo'n kerk binnenstap, ik in een heel andere wereld terecht kom, een wereld waarin ik even ontheven ben van de zorgen en beslommeringen van het leven van alledag en je gelijktijdig wordt met toen.

Zulke plaatsen hebben we nodig in onze grauwe, platte en grijze wereld, even een andere wereld, even een oase in de woestijn.

Na afloop van een kerkdienst mag je dat ook best hebben: dat je even in een andere wereld bent geweest en daarom moet nooit helemaal alledaags worden en platvloers in de kerk, maar altijd iets hebben van een ontmoeting met de Heilige.

Ik kan me de behoefte aan het je even terugtrekken in een klooster, de aandacht voor retraites, het gebed, de ontmoeting met God ook heel goed begrijpen.

Maar er is natuurlijk een gevaar: als je te lang op zo'n heilige plek verwijft, dan kan die plek iets gaan krijgen van een vluchtheuvel, waar mensen alleen maar samscholten om de werkelijkheid te ontvluchten.

Dan gaat de schoonheid de boventoon voeren...

Wie op de berg van verheerlijking wil blijven wonen, wie God wil opsluiten in een kapel, die loopt gevaar de werkelijkheid van het dal te vergeten en van Petrus behoefte om tenten te bouwen schrijft Marcus dan ook 'hij wist niet wat hij antwoorden moest'.

Heilige plaatsen, ik ben blij dat die er zijn maar ze hebben risico's.

Heilige plaatsen, je kan ook een heilige plaats bouwen van de hoogtepunten en de ervaringen die je vroeger ooit met God had via opvoeding, kerk en school.

Van God wordt dan a.h.w. een foto genomen, opgeslagen op een papiertje van 10 bij 15.

Maar als het daarbij blijft dan kom je niet verder en groei je niet, sta je niet open voor nieuwe ontmoetingen, kun je niet deelnemen aan de film, de geschiedenis die God met ons gaat.

In het verhaal van de verheerlijking op de berg lezen we nu juist dat Jezus niet blijft waar Petrus Hem wil vasthouden.

Jezus blijft niet op de berg in het Licht, nee Hij gaat het dal in, het donkere dal van de wereld.

Jezus wilde niet alleen de zuivere berglucht inademen, maar ook daar beneden deel krijgen aan de wereld waar de geuren van bloed zweet, tranen en benzine hangen.

Beneden aan de voet van de hoge berg, in de vlakte, de plek der gemeenzaamheid, staat dan ook al weer een bezeten knaap te schreeuwen.

Dat had te maken met Zijn weg: deel krijgen aan het leven der mensen en dat mee gaan dragen.

En om het daar in de vlakte, in de diepte vol te houden wordt Jezus hier op deze hoogte bemoedigd.

Met Jezus omgaan is niet alleen met Hem verbonden zijn op het hoogtepunt, Zijn opstanding, maar ook met Hem verbonden zijn op zijn dieptepunt, de weg naar het kruis.

Sterker, het is met Hem verbonden worden in de weg van kruis naar opstanding.

Wij leven na Pasen, wij weten van de opstanding, maar dat wil niet zeggen, dat het leven zich voltrekt van bergtop naar bergtop.

Blaise Pascal zei: Jezus verkeert in doodsnood tot aan het einde der wereld en gedurende die tijd moet men niet slapen, zoals de discipelen deden.

Jezus heeft de kruisweg volbracht, maar wat wij nu allemaal zien is, dat de weg, die God in Jezus Christus is gegaan zich op een bepaalde wijze voltrekt in ons leven. Ook wij gaan na de opstanding in zekere zin een weg, die niet één en al glorie is, maar een kruisweg.

En soms zit je er zelf midden in - in het lijden, de tegenslagen, de raadsels, de onzin en je ervaart: het leven is gebroken en je dan buiten de Heilige plaatsen.

Wat zou je graag willen dat het anders was, dat Jezus anders was, een soort superheld en het leven achter Hem aan dan ook rimpelloos. Maar het is anders.

Als Jezus bij de afdaling van de berg heenwijst naar zijn opstanding uit de doden, dan zie je de discipelen met elkaar discussieren: zij trachten te weten te komen wat dat was uit de doden opstaan.

Dat vonden zij blijkbaar moeilijk, want wie uit de doden opstaat, moet eerst gedood zijn en dat is toch uitgesloten bij wat zij zich bij een Messias voorstelden?

En zit het ook niet heel diep bij ons ingebakken: liever een God en een leven zonder lijden, zonder dood, zonder vernedering en verachting? Een makkelijk rustig rimpelloos leven.

Is Jezus eigenlijk wel de Messias, of hebben we ons vergist?

De discipelen zitten vol twijfel: de schriftgeleerden zeggen toch dat eerst Elia moest komen? Die is toch nog niet geweest. Bent U dan wel de Messias?

En dan zegt Jezus dat Elia er was in de gestalte van Johannes de Doper, en die is onthoofd, die heeft dus ook geleden.

Dus geen heerlijkheid zonder lijden, geen Pasen zonder Goede Vrijdag, geen leven zonder rimpels.... Alexamenos aanbidt zijn God.

Dat is het wat omstreeks het jaar 30 in Israël getoond is: een Messias die lijdt en die vanuit de dood zal opstaan en om die reden verbood Jezus zijn discipelen daarover voortijdig iets te zeggen. Eerst moest de weg gegaan zijn van lijden, dood naar verheerlijking.

Zo'n Messias hebben wij en geen andere -volstrekt uniek en komt niet in onze gedachten op- en wie achter deze Messias aangaat gaat wordt verbonden met zijn weg door de diepte heen.

Kijk naar je eigen leven: Soms zijn er momenten, dat je het toch even ziet en ben je met Jezus op een hoge berg, er zijn hoogtepunten in je leven en zo zijn er ook hoogtepunten geweest in het verleden, in de traditie van de Kerk: uitbreiding van het evangelie, schitterende liederen, gedichten, geloofsbelijdenissen opgesteld, schitterende voorbeelden van wat christen-zijn is, allemaal bemoedigingen.

En soms denk je: wat is het leven toch goed, zoveel humane mensen die het goede willen en je loopt over een zonovertogen strand en je denkt: het is genoeg als het even een zetje krijgt en we zijn er.

De welvaartsstaat Nederland...het lijkt alsof je zo het paradijs binnenwandelt Maar zo is het leven niet: er is nog de diepte, de crisis, de tegenslag, de onwil om te veranderen en het paradijs is zeker niet daar waar een mens van alle gemakken is voorzien

De verheerlijking op de berg: het was een gebeurtenis, die niet vastgehouden kon worden en ook niet kon worden vastgelegd, het had iets van Pasen.

En ook ons Paasfeest van straks is niet meer dan een glimp van de grote toekomst. Want daarna moet je verder, wandelen in geloof op bergen en in dalen, maar je mag verder in het vaste geloof dat God je zal redden door de crisis heen.

Amen